

Arrest

nr. 192 255 van 20 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 26 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 augustus 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 januari 2017.

1.3. Op 26 april 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 16 augustus 1969 geboren in Ain el Hilweh, Libanon. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. Uw ouders zijn in 1948 gevlucht uit Lubia, Palestina naar Libanon. U bent in Libanon geregistreerd bij de UNWRA en bij de DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs). In 1975 verhuisden jullie omwille van de burgeroorlog naar de Bekaa vallei. In 2006, omwille van het conflict tussen Hezbollah en Israël vluchtte u samen met uw moeder, uw broer A.(...) en uw zussen naar Syrië waar jullie in Yarmouk, Damascus, verbleven. U werkte in Damascus in een groentenwinkel. Uw moeder, broer en zussen wilden in december 2012 terugkeren naar Libanon. Ze gingen zich melden bij de 'fara falestin' (de Palestijnse afdeling van de Syrische militaire inlichtingendienst) om hun terugkeer naar Libanon aan te kondigen. Uw broer A.(...) werd gearresteerd. Uw moeder en zussen werden over u ondervraagd. Ze wilden weten wie u vrienden waren, of u actief was in een organisatie, wat uw politieke mening was en zo meer. U en uw broer werden er van verdacht samen te werken met de oppositie tegen de overheid. Uw zussen en moeder kregen een schriftelijke toelating en konden hiermee het land verlaten. Uw zus kreeg in Libanon drie maal telefoon van onbekenden die naar uw verblijfplaats vroegen.

U verliet Yarmouk in februari 2013. U reisde naar Turkije waar u nog twee jaar bleef en vervolgens reisde u door naar België. U kwam aan in België op 14 augustus 2015 en vroeg op dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart uitgegeven te Libanon neer, een origineel rijbewijs, een originele UNWRA registratie kaart, een medisch attest en een document afgeleverd door een organisatie in Libanon ter bevestiging van uw problemen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U vreest door de Libanese overheid of Hezbollah aangehouden te worden en uitgeleverd te worden aan de Syrische overheid. Uit uw verklaringen blijkt dat u in 2006 Libanon verlaten heeft om u in Syrië te gaan vestigen. U bent vertrokken uit Bekaa vallei aangezien er in 2006 problemen waren met Hezbollah in Libanon. Omwille van de onveilige situatie aldaar bent u samen met uw familie naar Syrië gevlucht. U had geen persoonlijke problemen met de overheid of Hezbollah voor uw vertrek uit Libanon, zo verklaart

u (CGVS p.8, p.16). In de jaren dat u in Syrië woonde heeft u nooit problemen gehad met de Syrische overheid (CGVS p.15, p.16). U werd in het verleden nooit aangesproken door de Syrische overheid en men is nooit naar u op zoek geweest (CGVS p.19). Volgens uw verklaringen zouden uw zus en moeder over u ondervraagd zijn door de Palestijnse inlichtingendienst over uw politieke voorkeur, uw connecties en eventueel uw betrokkenheid bij één of andere organisatie (CGVS p.10). U beweert zelf dat u niets te maken heeft met groeperingen die tegen de overheid werken. U bent er van overtuigd dat de Syrische overheid hier ook geen bewijzen van heeft dat dat zo zou zijn (CGVS p.11). U stelt dat u aangezien u niet meewerkte met de Syrische overheid, door de overheid als een tegenstander beschouwd wordt (CGVS p.11). U heeft geen problemen gehad met de Palestijnse organisaties of groeperingen die actief waren in het kamp. Verder was u niet aangesloten bij de Palestijnse organisaties die actief waren in Syrië, zo zegt u (CGVS p.18). Het is in dat opzicht zeer merkwaardig dat de Syrische overheid u zou viseren. U was immers slechts een Palestijn met een tijdelijke verblijfsvergunning die groenten verkocht en last had van zijn hart en bloeddruk (CGVS p.18, p.19). U begreep het zelf ook niet en u had er dan ook geen verklaring voor waarom de Syrische overheid het op u gemunt heeft. U kan het CGVS doorheen uw verklaringen niet overtuigen dat u daadwerkelijk gezocht wordt door de Syrische overheid. Bijgevolg kan er niet geconcludeerd worden dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaringen dat u gezocht wordt door de Syrische overheid, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u in Libanon dient te vreten door de Libanese overheid of door Hezbollah uitgeleverd te worden aan de Syrische overheid. U heeft geen overtuigend, tastbaar bewijs dat uw verklaringen kan ondersteunen. U legt enkel een document neer dat op basis van de verklaringen van uw zus door de Democratische Vereniging van de Palestijnen, regio Libanon, werd opgesteld (CGVS p.7, p.8). Dat de bewijswaarde van een dergelijk document minimaal is hoeft geen betoog. Uw zus kan er immers eender wat verklaard hebben over voorgehouden gebeurtenissen in Syrië. Wat betreft de telefoontjes die uw zus kreeg na hun terugkeer naar Libanon kan er aangestipt dat u niet eens weet door wie ze opgebeld werd. De telefoontjes dateren van begin 2013, dat wil zeggen dat het vier jaar geleden is. In tussentijd is er niets meer gebeurd op basis waarvan geconcludeerd kan worden dat u om wat voor reden of door wie dan ook geviséerd zou worden in Libanon.

Voorts heeft u geen enkel tastbaar bewijs om uw verblijf in Syrië mee aan te staven. U kan in die zin niet aannemelijk maken dat Syrië uw land van gewoonlijk verblijf is. Ook dit is verbazingwekkend. Volgens uw verklaringen zou u immers van 2006 tot 2013 in Syrië gewoond hebben. U legt evenwel enkel documenten neer die afgeleverd werden in Libanon. U heeft zelfs geen enkele origineel document dat afgeleverd werd na 2006. Dit is merkwaardig. U diende zich nochtans om de zes maanden aan te melden bij de 'fara falestin' om uw verblijf te verlengen (CGVS p.9). Ook hier heeft u geen documenten van. U zou beroep gedaan hebben op de medische diensten van UNWRA in Syrië (CGVS p.10). Hier heeft u geen enkel bewijs van. Uw UNWRA registratie kaart die opgemaakt werd in 2006 is echter nooit aangepast naar uw nieuwe verblijfplaats in Syrië. U heeft met andere woorden geen enkel tastbaar bewijs om uw verblijf in Syrië mee te staven. Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder en zussen een schriftelijke toestemming kregen van de inlichtingendienst om het land te verlaten in december 2012. Ook dat document kan u niet neerleggen daar ze het volgens uw verklaringen althans moesten afgeven aan de grens (CGVS p.17). U heeft geen documenten om uw werk in de winkel mee te staven en ondanks uw stelling dat u een huis huurde in Syrië, kan u het huurcontract ook niet neerleggen (CGVS p.21). Ook al heeft u enige kennis van Syrië, is deze kennis niet noodzakelijk opgedaan tijdens een permanent verblijf in Syrië. Er kan immers verwacht worden dat u enig tastbaar bewijs neerlegt om uw zesjarig verblijf in Syrië mee te staven. Aangezien u niet aannemelijk kan maken dat u daadwerkelijk woonachtig was in Syrië en geregistreerd was bij de Syrische overheid is het bijgevolg vergezocht dat de Syrische overheid en in het verlengde daarvan Hezbollah u zou viseren voor uw vermeende samenwerking met de oppositie. Bovendien kan er, mede gezien de vaststelling dat u het overgrote deel van uw leven in Libanon doorbracht, evenmin worden geconcludeerd dat Syrië uw land van gewoonlijk verblijf zou zijn.

Voorts kan er aangestipt dat uw verklaringen over waar uw paspoort zich bevindt niet aannemelijk zijn. Zo werd u gevraagd met welke documenten u Syrië verlaten had, u verklaarde dat u enkel uw reispas bij u had, de rest van de documenten was bij uw familie (CGVS p.21). Uw familie zou vervolgens uw documenten per post naar Turkije opgestuurd hebben. U had immers enkel een paspoort nodig in Syrië met de rest van de documenten kon u niets doen, zo zegt u (CGVS p.21). Even later verklaarde u dat u uw paspoort in Yarmouk in Syrië had achtergelaten. Dit is niet in overeenstemming met uw eerdere verklaringen waarin u stelde dat u uw reispas bij had toen u Syrië verliet. Aangezien u geen gelijklopende verklaringen aflegt over wat er nu precies met uw paspoort gebeurd is, ondermijnt u de

geloofwaardigheid van uw verklaringen over dit aspect van uw relaas. Het doet veeleer vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt en geen transparantie wil bieden wat betreft de plaatsen waar u geweest bent.

Wat betreft de andere documenten die u neerlegt, uw identiteitskaart, UNWRA registratiedocument en rijbewijs zijn allemaal uitgegeven in Libanon en tonen aan dat u daar geregistreerd bent hetgeen allerm minst betwist wordt door het CGVS. Het document opgesteld door de Palestijnse organisatie te Libanon is slechts een kopie en werd op basis van de verklaringen van uw zus opgesteld. Het heeft in die zin een geringe bewijswaarde daar het door iedereen op eender welk moment en eender waar kan opgesteld worden.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw familie in de Bekaa vallei woont en dus niet in één van de vluchtelingenkampen in Libanon. Uw moeder en drie zussen huren samen een huis en uw broer I.(...) woont in de buurt, werkt als elektricien en komt af en toe helpen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u jaarlijks naar Libanon reisde, en er op bezoek ging bij uw tante in Ain el Hillweh, ook daar heeft u geen persoonlijke problemen (CGVS p.19). Uw hartoperatie werd eveneens in Libanon uitgevoerd (CGVS p.20). De helft van de kosten betaalde u zelf en de andere helft werd door UNWRA gefinancierd (CGVS p.18). Verder blijkt dat uw broers K.(...) en Ki.(...) al meer dan twintig jaar in de Verenigde Arabische Emiraten wonen en werken (CGVS p.4). Ki.(...) geeft de familie sporadisch financiële steun. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in te

Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze bevatten geen gegevens waaruit kan afgeleid worden dat uw land van gewoonlijk verblijf Syrië zou betreffen noch tonen ze aan dat u zich waar dan ook ooit persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er

actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, artikel 8.2 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 13 EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat hij van rechtswege dient te worden erkend als vluchteling in toepassing van artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie. Verzoeker citeert artikel 1D van de vluchtelingenconventie en geeft hieromtrent een theoretische uiteenzetting. Volgens verzoeker dient artikel 1D, lid 2 van de vluchtelingenconventie te worden toegepast indien UNRWA haar mandaat niet correct kan uitoefenen. De bepaling dient eveneens te worden toegepast wanneer iemand werd gedwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten om redenen onafhankelijk van zijn wil. Verzoeker wijst er voorts op dat het Hof van Justitie in de zaak *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* (C-364/11) van 19 december 2012 heeft geoordeeld hoe het tweede lid van artikel 1D van de vluchtelingenconventie dient te worden geïnterpreteerd. Verzoeker citeert de paragrafen 56 tot 58 en 63-64 en benadrukt dat UNHCR in haar meest recente relevante nota een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “om welke reden ook” in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen ook meer algemene situaties zoals een gewapend conflict of andere situaties van geweld of algemene onveiligheid eronder vallen. Verzoeker hoeft dus geen gegronde vrees in de zin van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag aan te tonen. Tot slot dient het tweede lid van artikel 1D, lid 2 ook te worden toegepast indien een terugkeer naar het UNRWA-mandaatgebied niet meer mogelijk is, omdat UNRWA in dit geval duidelijk geen bijstand kan verlenen aan betrokkene. In dit licht meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem onterecht uitsluit van de vluchtelingenstatus.

Aangaande de beoordeling van zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing enkel en alleen werd gemotiveerd op grond van vermeende ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Onder verwijzing naar het UNHCR rapport ‘*Beyond Proof*’ met betrekking tot het geloofwaardigheidsonderzoek, laat verzoeker gelden dat de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig gebaseerd is op de subjectieve gevoelens van de dossierbehandelaar die bepaalde zaken niet logisch vindt, dat er geen enkel objectief element aan de basis ligt van de bestreden beslissing, dat er ook nergens een tegenstrijdigheid werd vastgesteld en dat zijn relaas coherent is. Hij stelt dat de geloofwaardigheid van zijn relaas dient beoordeeld te worden aan de hand van de consistentie ervan, en de plausibiliteit. Hij werpt op dat *in casu* zijn relaas volledig consistent was en dat ook waar verwerende partij inconsistentie meent te kunnen waarnemen, na tussenkomst van zijn raadsman en bijkomende opheldering blijkt dat deze elementen op consistente wijze ten berde werden gebracht. Vervolgens herhaalt hij zijn verklaringen over zijn verblijf en zijn leven in Syrië gedurende de jaren voor zijn komst naar België en bekritiseert hij het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij niet

aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk woonachtig is geweest in Syrië. Hij hekelt hierbij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing niet uitlaat over de situatie voor Palestijnse vluchtelingen in Syrië, zijn land van gewoonlijk verblijf, doch slechts een standaard motivering hanteert betreffende Palestijnse vluchtelingen te Libanon en de werking van UNRWA. Om aan te tonen dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, heeft verzoeker geloofwaardige, coherente, consistente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen afgelegd over de periode die hij sedert 2006 in Syrië heeft doorgebracht, die hij echter niet kan staven aan de hand van de documenten die verwerende partij noodzakelijk acht. Verzoeker herhaalt in dit verband deze documenten op aanraden van zijn smokkelaar te hebben achtergelaten om op deze wijze zijn vluchtkansen te vergroten. Onder verwijzing naar artikel 4 van de kwalificatierichtlijn, artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, artikel 8.2 van de procedurerichtlijn van 2005 en rechtspraak van het EHRM betoogt verzoeker dat het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tekort schiet en onzorgvuldig is. Daarnaast wijst verzoeker op de samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij besluit dat het Commissariaat-generaal zijn asielaanvraag niet zonder enige onderzoeksdaad en zonder objectieve informatie als ongelofwaardig kan bestempelen.

Vervolgens wijst verzoeker op de ontoereikende bijstand van UNRWA. Hij wijst erop dat paragraaf 63 van het arrest *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal* van 19 december 2012 zo dient begrepen te worden dat de bijstand niet enkel moet beschouwd worden als opgehouden indien het voor UNRWA in het algemeen onmogelijk is haar opdracht te vervullen, maar ook indien de levensomstandigheden op zich niet menswaardig zijn. UNRWA moet immers levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee ze is belast. Onder verwijzing naar resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, een interim rapport van de *Economic Survey Mission* en de website van UNRWA, wijst verzoeker erop dat de opdracht van UNRWA erin bestaat levensomstandigheden te bieden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, medische zorgen en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd. UNRWA zou ook arbeid moeten aanbieden met het oog op het verminderen van de hulpnood en het versterken van de menselijke waardigheid. De opdracht van UNRWA is het garanderen van een degelijke levensstandaard, met uiterst respect voor de mensenrechten.

Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerd stelt dat het nog leveren van bijstand en het uitbouwen van een strategisch plan voldoende is om te stellen dat UNRWA nog steeds in staat is de opdracht waarmee ze belast is uit te voeren. Hij werpt op dat de meeste informatie die het Commissariaat-generaal hanteert om te stellen dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult, erg gedateerd is en verwijst naar rechtspraak van de Raad (arrest nr. 150 015 van 25 juli 2015) waarin werd geoordeeld dat verder onderzoek naar de actuele levensomstandigheden in Libanon noodzakelijk is. De informatie over het regioplan van UNRWA, de implementatie ervan, de fondsen van UNRWA, dat alles werd niet vernieuwd of opgevolgd, terwijl het essentieel is om na te gaan of UNRWA nog haar opdracht kan vervullen, aldus verzoeker, die voorts opmerkt dat ook omtrent de effectieve leefomstandigheden voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon dan wel Syrië geen geactualiseerde informatie wordt aangehaald noch verschaft. Bovendien werd bij het nemen van de bestreden beslissing volgens verzoeker onvoldoende rekening gehouden met het feit dat niet alleen hijzelf kampt met een ernstige gezondheidsproblematiek, doch ook zijn zussen de nodige medische aandacht behoeven. Verzoeker is formeel wanneer hij stelt dat zij steeds zelf dienen te betalen voor de noodzakelijke medicatie.

Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing wel verwijst naar het strategisch plan van UNRWA om de impact van het Syrisch conflict te kunnen opvangen en op basis hiervan tot de conclusie komt dat UNRWA haar opdracht ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon nog steeds vervult. Nochtans geeft UNRWA in het *'Regional Response Plan'* aan dat het dringend 3 miljoen nodig heeft of anders zullen 53.000 vluchtelingen geen voedsel en huur kunnen betalen. Er wordt ook bij vermeld dat er een overeenkomst met *World Food Programme* op til is die het budget kan verlichten. Ondertussen bericht The Guardian op 4 september 2015 echter dat het WFP zelf chronisch ondergefinancierd is en haar programma in Libanon zwaar terugschroeft. Omwille van budgettaire tekorten zal UNRWA het aantal *special hardship cases* (*i.e.* de meest kwetsbare gevallen) nog verder terugdringen. De medische bijstand geleverd door UNRWA is van weinig of geen kwaliteit en de infrastructuur van de kampen is rampzalig. Verzoeker meent dat in deze omstandigheden onmogelijk kan besloten worden dat UNRWA haar opdracht nog kan vervullen ten aanzien van Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat het door de toestroom van Syrische vluchtelingen die zich aanbieden als goedkope werkrachten nog moeilijker is voor Palestijnse vluchtelingen om werk te vinden en een inkomen te vergaren. Hij

citeert in dit verband uitgebreid uit de COI Focus van 12 juni 2015, alsook uit een artikel van Middel East Monitor met als titel: *"Palestinian refugees from Syria face a mountain of challenges in Lebanon"* van 7 oktober 2013 en twee artikelen gepubliceerd op de website Al Monitor getiteld: *"Terrorist Groups Exploit Palestinians in South Lebanon"* (september 2013) en *"Lebanon Struggles to Manage Palestinian, Syrian refugees"* (januari 2013). Dat verwerende partij zich beperkt tot het citeren van een strategisch plan om hieruit af te leiden dat UNRWA voldoende bijstand levert, kan naar het oordeel van verzoeker allerminst als een afdoend onderzoek worden beschouwd. Verwerende partij heeft naar mening van verzoeker dan ook niet voldaan aan de haar opgelegde samenwerkingsplicht, vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Het plan is een oproep om fondsen te krijgen omdat de situatie in Libanon mensonwaardig en rampzalig is. Het feit dat dit plan bestaat wijst er volgens verzoeker geenszins op dat UNRWA haar opdracht vervult, wel integendeel. Niets wijst erop dat de fondsen ook effectief zijn vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig kon geïmplementeerd worden. Uit de weinige informatie die gegeven wordt blijkt dat UNRWA er niet in slaagt in deze omstandigheden en met een budgettekort om haar opdracht te vervullen, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat verwerende partij de bepaling 'mensonwaardige situatie' als negatief criterium gebruikt om te duiden wanneer UNRWA haar opdracht vervult, en wanneer ze er niet in slaagt. Dit is naar mening van verzoeker niet conform de eigenlijke opdracht en het eigenlijke mandaat van UNRWA. Verwerende partij meent dat enkel het nog bestaan van bijstand voldoende is om te stellen dat UNRWA haar opdracht nog vervult, terwijl het naar mening van verzoeker duidelijk is dat er erg duidelijke kwalitatieve vereisten bestaan voor die bijstand. Indien UNRWA niet een zekere kwaliteit van bijstand kan leveren, een kwaliteit die bestaat uit het bieden van levensomstandigheden die stroken met de menselijke waardigheid, *i.e.* sociale bescherming, beschutting, voedsel en onderwijs, en verzekeren dat mensenrechten ten volle worden beschermd, kan UNRWA haar opdracht niet meer vervullen. Dit anders interpreteren zou volgens verzoeker niet stroken met de geest van artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Het louter bestaan van de bijstand is dan ook volgens verzoeker niet voldoende. De bijstand moet aan zekere kwaliteitsvereisten voldoen om te kunnen stellen dat UNRWA haar opdracht vervult. De basis hiervoor blijkt duidelijk uit artikel 1D, paragraaf 63 van het El-Kott arrest, uit het mandaat van UNRWA en uit de manier waarop UNRWA haar eigen opdracht omschrijft. Verzoeker wijst erop dat de enige kwalificatie die verwerende partij aan de bijstand van UNRWA koppelt negatief geformuleerd is, in plaats van positief. Verwerende partij doet dit door het begrip 'mensonwaardige situatie' in haar redenering te smokkelen. Het begrip 'mensonwaardige situatie' verwijst naar artikel 3 EVRM en naar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet en de met deze artikels gepaard gaande hoge bewijslast. Of UNRWA de levensomstandigheden kan bieden die stroken met haar opdracht betreft volgens verzoeker de algemene werking van UNRWA en vereist niet dat het risico op reële schade wordt geïndividualiseerd. Verzoeker betoogt vervolgens dat de toepassing van artikel 3 EVRM, en elk gelijkaardig verbod op mensonwaardige behandeling, grondig verschilt met de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie en de verwijzing naar de opdracht van UNRWA. Hij verduidelijkt dat artikel 1D vereist dat een Palestijns vluchteling *ipso facto* als vluchteling erkend wordt indien UNRWA haar opdracht niet kan vervullen. UNRWA werd met de opdracht belast een degelijke levensstandaard te garanderen, met uiterst respect voor de mensenrechten. Het houdt dus een positieve verplichting om een degelijke levensstandaard te creëren. Artikel 3 EVRM daarentegen houdt in eerste instantie een negatieve minimumverplichting in om personen niet mensonwaardig te behandelen. Een degelijke levensstandaard met uiterst respect voor de mensenrechten kan geenszins als equivalent gezien worden van het niet aan een mensonwaardige behandeling onderworpen te worden. De parameters verschillen immers zowel kwalitatief, als in de zin dat het ene een positieve verplichting inhoudt en het andere een negatieve verplichting. De grens ingebouwd in artikel 3 EVRM is niet de ondergrens voor de toepassing van artikel 1D, aldus verzoeker, die nog meent dat het op zich ook onzinnig zou zijn om enkel bij mensonwaardige omstandigheden te stellen dat UNRWA haar mandaat niet kan vervullen. Er bestaan immers al wettelijke garanties om mensonwaardige behandelingen te remediëren zoals artikel 3 EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Artikel 1D is net in het leven geroepen om een verhoogde bescherming te bieden aan Palestijnse vluchtelingen.

Daarnaast betoogt verzoeker dat de terugkeer van een Palestijnse vluchteling naar een vluchtelingenkamp in Libanon of Syrië een reëel risico op een slechte behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM, dit omwille van de socio-economische en humanitaire omstandigheden in de kampen. Verzoeker verwijst in dit opzicht onder meer naar de arresten MSS tegen Griekenland en België en Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk en hij argumenteert dat de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest Sufi en Elmi naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanese vluchtelingenkampen. Hij wijst er in dit verband op dat de levensomstandigheden van Palestijnse vluchtelingen in Libanon kunstmatig gecreëerd zijn door de Libanese overheid en dit door middel van een resem verbodsbepalingen en geïnstitutionaliseerde

discriminatie en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden. De socio-economische en humanitaire situatie voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon betreft aldus een bewust beleid van de Libanese overheid en gaat in die zin veel verder dan de situatie in Sufi en Elmi. Het betreft een bewust overheidsbeleid ten opzichte van een specifieke bevolkingsgroep. Hij wijst te dezen nog op Europese rechtspraak (EHRM, Salah Sheekh v. the Netherlands (Application no. 1948/04), 11 januari 2007 en Saadi c. Italie (Requête no 37201/06) - 28 februari 2008) die stelt dat lidmaatschap van een groep die systematisch gediscrimineerd wordt voldoende is om het risico op een zelfde behandeling te individualiseren, rechtspraak welke bevestigd werd in het MSS-arrest met betrekking tot asielzoekers in Griekenland. Wat betreft de humanitaire omstandigheden verwijst verzoeker opnieuw op het tekort aan water, de overbevolking, de hygiënische problemen, het tekort aan voedsel, de werkloosheid, de medische problemen, het tekort aan onderdak en de bouwrestricties. Bovendien kampt UNRWA met een chronisch financieel deficit. De situatie verslechtert met de dag en de Palestijnse vluchtelingen dienen te overleven in onmenselijke omstandigheden. Het ziet er bovendien niet direct naar uit dat er een einde komt aan het bloedvergieten in Syrië en de impact van de oorlog in Gaza moet zich nog laten voelen. Er kan dan ook met enige zekerheid gesteld worden dat er geen enkel perspectief op verbetering bestaat, aldus verzoeker, die meent dat dit in lijn met Sufi en Elmi dient door te wegen in het oordeel of er sprake is van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Tot slot wijst verzoeker op de onzekere mogelijkheid om terug te keren naar Libanon. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en DAPR geregistreerd zijn. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de Libanese autoriteiten in het verleden weigerden vluchtelingen terug te nemen en dat de Libanese autoriteiten altijd weigerachtig hebben gestaan tegenover het opnieuw toelaten van Palestijnse vluchtelingen op hun grondgebied. Dit wordt in eerste instantie aangetoond door de politiek van systematische uitsluiting van Palestijnse vluchtelingen in de Libanese samenleving met de bedoeling te voorkomen dat zij zich definitief zouden vestigen op Libanees grondgebied. Verder duiden de beleidsveranderingen van de Libanese autoriteiten in het verleden op de onwil om Palestijnse vluchtelingen opnieuw op te nemen op hun grondgebied, aldus verzoeker. Hij citeert in dit verband uit A. Takkenberg, *"The status of Palestinian refugees in International Law"* van 1997 en uit een bijdrage van S. Akram en Goodwin-Gill in *The Palestine Yearbook of International Law* van 2000/2001 getiteld: *"Brief Amicus Curiae on the status of Palestinian refugees under international refugee law"*, *The Palestine Yearbook of International Law*. Verzoeker laat gelden dat er tot op vandaag geen cijfers van de Dienst Vreemdelingenzaken beschikbaar zijn over het effectief afleveren van reisdocumenten aan Palestijnse vluchtelingen om terug te keren naar Libanon en dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel staat te lezen dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument o.a. moeten voorleggen: *"La carte de séjour sur le territoire du pays où l'intéressé réside, ou bien une attestation faisant preuve de lancement de la procédure d'obtention de cette carte"*. (<http://libaneurope.be/passeport>). Dat verzoeker geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen aan de Libanese ambassade, is duidelijk. Hij beschikt immers enkel over een attest van immatriculatie zolang de asielprocedure loopt. Op het moment dat hij zou moeten terugkeren naar Libanon, beschikt hij niet over een verblijfstitel. Of hij een attest kan voorleggen dat een procedure werd opgestart om een verblijfskaart te bekomen, is niet duidelijk. Het is voor verzoeker immers niet duidelijk wat met dit attest bedoeld wordt. In elk geval is het hoogst twijfelachtig of een attest inzake zijn afgesloten asielaanvraag zou voldoen. Wanneer de voorwaarden op de website van de Libanese ambassade worden nagaan, lijkt verzoeker dus niet in aanmerking te komen voor de aanvraag van een reisdocument. Op z'n minst moet dit onderzocht worden, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat in een recent rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada vermeld wordt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada. Verzoeker stelt dat het dus mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt. In dit geval zou hij echter niet in de mogelijkheid verkeren om een reistitel aan te vragen. Tot slot haalt verzoeker aan dat een aantal bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn en er dus geen serieus onderzoek kan plaatsvinden van de gebruikte informatie, met name van de e-mails en telefoongesprekken, noch op basis van welke informatie deze personen dit kunnen vaststellen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat "een erkend vluchteling" bijvoorbeeld niet als een gezaghebbende, betrouwbare noch objectieve bron kan worden beschouwd en dat de e-mails en de transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt, niet opgenomen zijn in de COI Focus. Hierdoor kan de juistheid van de informatie niet worden nagegaan. Hetzelfde geldt ook voor de informatiebronnen afkomstig van de ambassade waarvan volgens verzoeker bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze objectief zouden zijn. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat de voorschriften opgelegd in artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en Staatlozen niet werden nageleefd. Er werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dus niet op een serieuze wijze onderzocht of hij kan terugkeren, aldus verzoeker, die meent dat voor een correcte toepassing van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie nochtans moet onderzocht worden of hij kan terugkeren naar het UNRWA-mandaatgebied. Hij wijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad waarin bepaald wordt dat onderzoek naar de mogelijkheid tot terugkeer naar het grondgebied waar de betrokkene bijstand ontving, deel uitmaakt van het onderzoek van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (RvV nr. 108.154 van 8 augustus 2013, RvV nr. 100.713 van 10 april 2013 en RvV nr. 96.372 van 31 januari 2013), alsook naar de UNHCR *“Note on UNHCR’s Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van mei 2013.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: medische stukken die betrekking hebben op verzoeker en zijn zussen.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota worden volgende documenten gevoegd: de COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 2 juni 2017 en de COI Focus *“Libanon: Aanvraag voor een nieuw reisdocument voor Palestijnen”* van 16 januari 2015.

Op 4 september 2017 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon”* van 20 januari 2017 en de COI Focus *“Libanon. Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon.”* van 14 juni 2017.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe dit artikel zou geschonden zijn. Immers, artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verzoeker kan de schending van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en van artikel 1 A van het Verdrag van Genève overigens niet dienstig aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen

invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem voorgelegde documenten geen gegevens bevatten waaruit kan afgeleid worden dat zijn land van gewoonlijk verblijf Syrië zou betreffen noch aantonen dat hij zich waar dan ook ooit persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 april 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke*

reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoeker moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek

uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. De Raad benadrukt in dit verband dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het bestaan van een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. *In casu* is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit omstandige motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.11.1. Vooreerst dient samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te worden vastgesteld dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn bewering dat hij sedert 2006 onafgebroken in Yarmouk, Syrië heeft verbleven. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct vastgesteld *“Voorts heeft u geen enkel tastbaar bewijs om uw verblijf in Syrië mee aan te staven. U kan in die zin niet aannemelijk maken dat Syrië uw land van gewoonlijk verblijf is. Ook dit is verbazingwekkend. Volgens uw verklaringen zou u immers van 2006 tot 2013 in Syrië gewoond hebben. U legt evenwel enkel documenten neer die afgeleverd werden in Libanon. U heeft zelfs geen enkele origineel document dat afgeleverd werd na 2006. Dit is merkwaardig. U diende zich nochtans om de zes maanden aan te melden bij de ‘fara faleshtin’ om uw verblijf te verlengen (CGVS p.9). Ook hier heeft u geen documenten van. U zou beroep gedaan hebben op de medische diensten van UNRWA in Syrië (CGVS p.10). Hier heeft u geen enkel bewijs van. Uw UNRWA registratie kaart die opgemaakt werd in 2006 is echter nooit aangepast naar uw nieuwe verblijfplaats in Syrië. U heeft met andere woorden geen enkel tastbaar bewijs om uw verblijf in Syrië mee te staven. Uit uw verklaringen blijkt dat uw moeder en zussen een schriftelijke toestemming kregen van de inlichtingendienst om het land te verlaten in december 2012. Ook dat document kan u niet neerleggen daar ze het volgens uw verklaringen althans moesten afgeven aan de grens (CGVS p.17). U heeft geen documenten om uw werk in de winkel mee te staven en ondanks uw stelling dat u een huis huurde in Syrië, kan u het huurcontract ook niet neerleggen (CGVS p.21). Ook al heeft u enige kennis van Syrië, is deze kennis niet noodzakelijk opgedaan tijdens een permanent verblijf in Syrië. Er kan immers verwacht worden dat u enig tastbaar bewijs neerlegt om uw zesjarig verblijf in Syrië mee te staven. (...)”* Verzoekers stelling dat hij illegaal vertrokken is en al zijn documenten in verband met zijn verblijf in Syrië bij zijn vertrek heeft achtergelaten (administratief dossier, stuk 5, p. 9 en p. 21), kan de Raad niet overtuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn familieleden bij hun vertrek naar Libanon al zijn persoonlijke documenten, behalve zijn paspoort, hebben meegenomen. De documenten die werden afgeleverd in Libanon en die verzoeker ter staving van zijn asielaanvraag neerlegt, zouden door zijn familie per post zijn opgestuurd naar Turkije, waar hij blijkens zijn verklaringen twee jaar heeft verbleven (administratief dossier, stuk 5, p. 21-22). Het mag dan ook verbazen dat zijn familie hem niet tevens documenten zou kunnen bezorgen die zijn verblijf in Syrië kunnen aantonen. Aan het einde van het gehoor werd aan verzoeker overigens uitdrukkelijk gevraagd dat hij zijn familie zou contacteren teneinde documenten – hetzij van hem, hetzij van zijn familieleden – te bekomen in verband met het verblijf van het gezin in Syrië, waarop hij antwoordde *“Dat is goed”* (administratief dossier, stuk 5, p. 23). Tot op heden is verzoeker evenwel in gebreke gebleven hieromtrent enig begin van bewijs bij te brengen. Dienvolgens kan de Raad niet anders dan vaststellen dat hij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij van 2006 tot 2013 in Syrië zou hebben gewoond en dat Syrië aldus zijn land van gewoonlijk verblijf zou zijn. Aangezien hij wél diverse documenten neerlegt die werden uitgegeven in Libanon en die aantonen dat hij daar geregistreerd is (identiteitskaart, UNRWA registratiekaart en rijbewijs), en uit verzoekers verklaringen bovendien blijkt dat hij het overgrote deel van zijn leven in Libanon doorbracht en bijna zijn ganse familie er actueel woonachtig is (administratief dossier, stuk 5, p. 4), dient Libanon als verzoekers land van gewoonlijk verblijf te worden beschouwd. De kritiek in het verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing niet uitlaat over de situatie voor Palestijnse vluchtelingen in Syrië doch slechts een standaard motivering hanteert betreffende Palestijnse vluchtelingen te Libanon en de werking van UNRWA kan dan ook niet worden weerhouden.

In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, wijst op de onderzoeksplicht in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, benadrukt de Raad andermaal dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat hij van 2006 tot 2013 in Syrië zou hebben gewoond en dat Syrië aldus zijn land van gewoonlijk verblijf zou zijn.

Waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ireland C-277/11) nog aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient nogmaals te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Het is niet de taak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelte bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaten te stellen.

Waar verzoeker nog artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.11.2. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, maakt verzoeker op basis van zijn verklaringen geenszins aannemelijk dat hij om welke reden ook of door wie dan ook geviseerd zou worden in Libanon. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Libanon vreest door de Libanese overheid of Hezbollah aangehouden te worden en uitgeleverd te worden aan de Syrische overheid. Aangezien hij echter niet aannemelijk kan maken dat hij daadwerkelijk woonachtig was in Syrië en geregistreerd was bij de Syrische overheid, is het bijgevolg vergezocht dat de Syrische overheid en in het verlengde daarvan Hezbollah hem zou viseren voor uw vermeende samenwerking met de oppositie. Verzoeker slaagt er ook allerm minst in aannemelijk te maken waarom hij überhaupt door de Syrische overheid zou worden geviseerd. Zo verklaarde verzoeker dat hij in de jaren dat hij in

Syrië zou hebben gewoond nooit problemen heeft gekend met de Syrische overheid, dat hij in het verleden nooit werd aangesproken door de Syrische overheid en men nooit naar hem op zoek is geweest. Volgens zijn verklaringen zouden zijn zus en moeder over hem ondervraagd zijn door de Palestijnse inlichtingendienst over zijn politieke voorkeur, zijn connecties en eventueel zijn betrokkenheid bij één of andere organisatie. Nochtans verklaarde verzoeker dat hij niets te maken heeft met groeperingen die tegen de overheid weken en dat hij ervan overtuigd is dat de Syrische overheid hier ook geen bewijzen van heeft dat dat zo zou zijn. Hij heeft blijkens zijn verklaringen ook geen problemen gekend met de Palestijnse organisaties of groeperingen die actief waren in het kamp en hij was zelf niet aangesloten bij de Palestijnse organisaties die actief waren in Syrië, zo zegt hij (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11, p.15-16 en p. 18-19). Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk waarom de Syrische overheid hem zou viseren en ook verzoeker slaagt er niet in hiervoor een valabele verklaring te bieden. Hij kan de Raad dan ook allerminst overtuigen dat hij daadwerkelijk gezocht wordt door de Syrische overheid. Dienvolgens kan evenmin geloof gehecht worden aan zijn bewering dat hij in Libanon dient te vrezen door de Libanese overheid of door Hezbollah uitgeleverd te worden aan de Syrische overheid. Verzoeker heeft ook geen overtuigend, tastbaar bewijs dat zijn beweringen in dit verband kan ondersteunen. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt overwogen "(...) U legt enkel een document neer dat op basis van de verklaringen van uw zus door de Democratische Vereniging van de Palestijnen, regio Libanon, werd opgesteld (CGVS p.7, p.8). Dat de bewijswaarde van een dergelijk document minimaal is hoeft geen betoog. Uw zus kan er immers eender wat verklaard hebben over voorgehouden gebeurtenissen in Syrië. Wat betreft de telefoontjes die uw zus kreeg na hun terugkeer naar Libanon kan er aangestipt dat u niet eens weet door wie ze opgebeld werd. De telefoontjes dateren van begin 2013, dat wil zeggen dat het vier jaar geleden is. In tussentijd is er niets meer gebeurd op basis waarvan geconcludeerd kan worden dat u om wat voor reden of door wie dan ook geviséerd zou worden in Libanon." Dat verzoeker zich in geval van terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal bevinden kan dan ook niet worden aangenomen. Dit klemmt des te meer daar uit zijn verklaringen blijkt dat hij voor zijn vertrek uit Libanon geen persoonlijke problemen had met de overheid of Hezbollah (administratief dossier, stuk 5, p. 8 en p. 16).

Het louter herhalen van en verwijzen naar zijn verklaringen over zijn verblijf in Syrië sinds 2006 en over het feit dat hij door de Syrische overheid wordt geviséerd, het volharden in de door hem voorgehouden vrees en het bekritisieren van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan bezwaarlijk volstaan om deze appreciatie om buigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker ook voor het overige geen overtuigende argumenten bijbrengt die de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees kunnen herstellen. Immers, waar verzoeker aanvoert dat de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volledig gebaseerd is op de subjectieve gevoelens van de dossierbehandelaar die bepaalde zaken niet logisch vindt, dat er geen enkel objectief element aan de basis ligt van de bestreden beslissing en dat er ook nergens een tegenstrijdigheid werd vastgesteld benadrukt de Raad dat de protection officer zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft laten leiden door verzoekers eigen verklaringen. Verzoeker gaat er voorts aan voorbij dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan afgeleid worden uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal beschikt bovendien over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen.

2.11.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015, Syria Regional Crisis Response

januari-december 2014, mid-year review en het rapport “*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*” van American University of Beirut en UNRWA) en de aan de Raad op 4 september 2017 overgemaakte COI Focus “*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*” van 20 januari 2017, dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, ‘emergency cash’ voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de COI Focus “*Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon*” van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er wel sprake is van een wijziging in het hospitalisatiebeleid met ingang van januari 2016, wat resulteerde in protesten en *sit-ins* voor UNRWA-kwartieren. Na januari 2016 escaleerde dit in herhaaldelijke en wijdverspreide gedwongen sluitingen van UNRWA-vestigingen, bedreigingen aan de staf en de verhindering van bewegingen van personeel en goederen. De spanningen daalden evenwel nadat een dialoog werd opgestart tussen de Palestijnse fracties en UNRWA (p. 32). Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker werpt op dat de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat UNRWA nog steeds haar opdracht kan uitvoeren in Libanon erg gedateerd is, doch hij brengt met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNRWA zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Verzoeker voert voorts aan dat uit de beschrijving van het strategisch plan niet blijkt dat UNRWA nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is te vervullen, integendeel. Hij brengt evenwel geen concrete informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de fondsen niet effectief werden vrijgemaakt en dat het plan als dusdanig niet geïmplementeerd kon worden.

Waar verzoeker er voorts op wijst dat de gevolgen van het Syrische gewapend conflict en toestroom van vluchtelingen een impact hebben op de situatie in Libanon en in de vluchtelingenkampen, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven op zich niet betwist wordt door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Het louter verwijzen naar de algemene situatie in Libanon is echter niet voldoende om aan te tonen dat verzoekers vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil en waardoor hij verhinderd werd de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit dient *in concreto* aangetoond te worden (HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 64-65). Met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon slaagt verzoeker er evenwel niet in concreet aannemelijk te maken dat hij zich in Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie bevond/bevindt.

De Raad benadrukt te dezen nog dat, zo uit de beschikbare informatie inderdaad blijkt dat de aandacht van de donoren verschoven is naar de Syrische crisis en dit onrechtstreeks een impact heeft gehad op de fondsen beschikbaar voor de reeds bestaande *emergency appeals* en andere activiteiten die gefinancierd worden door middel van de vrijwillige bijdragen voor donoren, uit dezelfde informatie ook blijkt dat, behoudens de stopzetting van het Emergency Program in Nahr el-Bared, UNRWA niet heeft moeten snoeien in haar dienstverlening naar Palestijnse vluchtelingen in Libanon toe teneinde noodhulp aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië te kunnen verschaffen (zie COI Focus “*Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen*” van 12 juni 2015, p. 12). Er kan aldus geenszins gesteld worden dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon. Verzoeker toont met de argumentatie in het verzoekschrift geenszins aan dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie “om welke reden ook is opgehouden te bestaan”. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat verzoeker niet kan volstaan met het louter verwijzen naar

de algemene socio-economische situatie in Libanon maar hij concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw familie in de Bekaa vallei woont en dus niet in één van de vluchtelingenkampen in Libanon. Uw moeder en drie zussen huren samen een huis en uw broer I.(...) woont in de buurt, werkt als elektricien en komt af en toe helpen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u jaarlijks naar Libanon reisde, en er op bezoek ging bij uw tante in Ain el Hillweh, ook daar heeft u geen persoonlijke problemen (CGVS p.19). Uw hartoperatie werd eveneens in Libanon uitgevoerd (CGVS p.20). De helft van de kosten betaalde u zelf en de andere helft werd door UNWRA gefinancierd (CGVS p.18). Verder blijkt dat uw broers K.(...) en Ki.(...) al meer dan twintig jaar in de Verenigde Arabische Emiraten wonen en werken (CGVS p.4). Ki.(...) geeft de familie sporadisch financiële steun. (...)”* Met het verwijzen naar zijn medische problematiek en de gezondheidstoestand van zijn zussen en het neerleggen van medische attesten in dit verband, brengt verzoeker geen afdoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. Uit verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten blijkt immers dat zowel hij als zijn zussen in Libanon steeds de nodige medische zorg hebben bekomen en zij deze zorg tevens konden/kunnen bekostigen.

In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar Libanon in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en hij kan hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, en naar de invloed van het gewapend conflict in Syrië op de situatie in Libanon, maar hij dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt.

Ten overvloede benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met “een situatie van ernstige onveiligheid” waarbij het “de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is”. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke problemen en hij maakt met de algemene beschouwingen

in het verzoekschrift dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De algemene stelling in het verzoekschrift dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen doelbewust door de Libanese overheid werd gecreëerd en dat de Libanese overheid ten volle verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire omstandigheden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker heeft immers op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij persoonlijk het slachtoffer was van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten en uit niets blijkt dat hij problemen kenden met de Libanese autoriteiten of met milities en groepen. Integendeel, dient nogmaals herhaald dat zoals hoger uiteengezet *in casu* dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in Libanon behoorlijk was. Hij verklaarde ook uitdrukkelijk dat hij voor zijn vertrek uit Libanon geen persoonlijke problemen kende met de overheid of Hezbollah. Verzoeker brengt ook in het voorliggend verzoekschrift geen concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Waar verzoeker nog meent de MSS-benadering zoals toegepast in het arrest Sufi en Elmi naar analogie toepasbaar is op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, kan hij niet worden bijgetreden. De Raad wijst er te dezen op dat opdat de overwegingen in het arrest Sufi en Elmi van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie in Libanon vergelijkbaar is met de situatie in Somalië, *quod non in casu*. Immers, daar waar Somalië sinds 1991 niet meer beschikt over een functionerende centrale regering, is dat in Libanon wel het geval. Voorts is er heden in Libanon, dit in tegenstelling tot Somalië, geen sprake van een gewapend conflict, noch kan gesteld worden dat de Libanese overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten (getuige de informatie vervat in het administratief dossier). Voorts is het gehele Libanese grondgebied onder de volledige controle van de Libanese overheid, noch kan gesteld worden dat de kampbewoners in Libanon geen toelating hebben om de kampen te verlaten en er aldus opgesloten leven (getuige onder andere verzoekers verklaring dat zijn familie in de Bekaa vallei woont en dus niet in één van de vluchtelingenkampen in Libanon).

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient verzoekers situatie dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Zoals hoger uiteengezet, blijkt uit verzoekers eigen verklaringen evenwel dat zijn individuele situatie in Libanon naar omstandigheden behoorlijk is. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Libanon een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 4 maart 2016 toegevoegd aan het administratief dossier, en de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen anno 2016 aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. Cedoca heeft deze informatie in september 2014 nogmaals afgetoetst bij Human Rights Watch, dat als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië voor het betreden van Libanees grondgebied. De expert Libanon van Human Rights Watch stelde geen enkele informatie te hebben ontvangen die zou suggereren dat Palestijnen uit Libanon (Palestinian Refugees from Lebanon, PRL) moeilijker opnieuw toegang tot het grondgebied zouden krijgen ten gevolge van de restricties opgelegd aan Palestijnen uit Syrië (PRS). Andere in september 2014 door Cedoca gecontacteerde objectieve bronnen, waaronder UNRWA, bevestigen bovenstaande informatie. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 4 maart 2016 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Dit kan evenmin blijken uit het in het verzoekschrift aangehaalde rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 19 februari 2014.

Verzoeker voert aan dat de bronnen aangehaald in het COI-Focus niet verifieerbaar zijn daar de e-mails en transcripties van de telefoongesprekken waarnaar verwezen wordt niet zijn opgenomen in de COI Focus zodat de juistheid van de informatie niet kan worden nagegaan. Verzoeker kan in zijn betoog evenwel niet worden gevolgd. De COI Focus steunt onder meer op de expertise van Human Rights Watch, daar deze als eerste berichtte over de restricties opgelegd aan PRS voor het betreden van Libanees grondgebied. Daarnaast werd informatie ingewonnen op het Libanese consulaat te Brussel. Verder werd contact opgenomen met de Identificatiecel, directie Controle Binnenland, sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze cel ervaring heeft met de identificatie en repatriëring van Palestijnen uit Libanon. De International Organization for Migration (IOM) te Brussel werd gecontacteerd, omdat deze instantie reeds verschillende bij UNRWA geregistreerde Palestijnen heeft bijgestaan bij hun terugkeer naar Libanon. Er werd op 3 februari 2016 telefonisch contact opgenomen met een diplomaat van de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België, de Europese Unie (EU) en Luxemburg, daar het logischerwijze eigen is aan zijn functie om informatie te kunnen verschaffen over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. De directeur van de “NGO Najdeh” werd op 11 februari 2016 op zijn beurt bevraagd omdat deze NGO instaat voor ontwikkelingsprojecten in de Palestijnse vluchtelingenkampen en samen met lokale en internationale organisaties campagne voert voor de rechten van Palestijnen. Tot slot werd op 11 februari 2016 contact opgenomen met de lokale mensenrechtenorganisatie Palestinian Human Rights Organization (PHRO), omdat deze organisatie rapporten schrijft en opkomt voor de rechten van Palestijnen in Libanon. Zoals blijkt uit het voorgaande wordt in de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 4 maart 2016 wel degelijk gepreciseerd waarom bepaalde personen of instellingen gecontacteerd werden. Eveneens wordt toegelicht welke de redenen zijn die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De Raad stelt vast dat Cedoca zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's contacteerde, dat alle referenties volledig en consulteerbaar werden opgenomen in de bibliografie van voornoemde COI Focus en dat al de door Cedoca gecontacteerde bronnen specialisten ter zake betreffen die door hun positie, hun werkterrein en datum van het

telefonisch gesprek of het e-mailverkeer traceerbaar zijn. Verzoeker kan dan ook niet ernstig volhouden dat *“de bronnen aangehaald in de COI Focus niet verifieerbaar zijn.”*. De Raad wijst er te dezen nog op dat de door de gecontacteerde personen en instellingen verschaft informatie wordt weergegeven in de COI Focus, die deel uitmaakt van het administratief dossier en waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze informatie en wordt dus wel degelijk in staat gesteld om deze tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden, hetzij door de betrouwbaarheid en de objectiviteit van de bewuste informatie te weerleggen, hetzij door de correctheid van de door hoger genoemde bronnen verschaft informatie met andersluidende objectieve informatie te ontkrachten.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de *feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden* (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. X) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtscollege, besluit de Raad dat de COI Focus Libanon *“Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon”* d.d. 4 maart 2016, dat een algemeen rapport betreft waarin de mogelijkheden voor Palestijnen om terug te keren naar het Libanese grondgebied beschreven wordt, dit met het oog op een toetsing van asielaanvragen, en dat geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch wordt gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB valt zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de bekritiseerde COI Focus werd opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focus is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over de terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat deze informatie onjuist zou zijn. Immers, waar verzoeker aanvoert dat op de website van de Libanese ambassade te Brussel te lezen staat dat Palestijnen voor de aanvraag van een nieuw reisdocument onder andere ofwel een verblijfsvergunning ofwel een attest waaruit blijkt dat ze de procedure voor het bekomen van een verblijfskaart gestart zijn moeten kunnen voorleggen en hij betoogt dat hij geen Belgische verblijfskaart zal kunnen voorleggen waardoor hij niet voldoet aan de voorwaarden vermeld op de website van de Libanese ambassade en hij derhalve niet in aanmerking komt voor de aanvraag van een reisdocument, wijst de Raad erop dat uit de als bijlage aan de verweernota gevoegde de COI Focus *“Libanon: Aanvraag van een nieuw reisdocument voor Palestijnen”* dd. 16 januari 2015 blijkt dat met de op de website van de Libanese ambassade genoemde vereiste bedoeld wordt op een document dat bewijst dat de aanvrager van het reisdocument wel degelijk in België verblijft, zonder dat dit een verblijfskaart *sensu stricto* betreft. In dat opzicht volstaat in principe eveneens een document ter staving van een aan de gang zijnde of beëindigde asielprocedure in België. In zoverre verzoeker nog verwijst naar een rapport van de Immigration and Refugee Board van Canada en waaruit blijkt dat Palestijnse vluchtelingen die vanuit Canada naar Libanon wensen terug te keren moeten beschikken over een permanent verblijfsrecht in Canada, en hij vervolgens stelt dat mogelijk is dat de Libanese ambassade in België gelijkaardige eisen stelt, beperkt verzoeker zich tot het uiten van

hypotheses en vermoedens die niet van aard zijn om de informatie verstrekt door de Libanese ambassade te Brussel te ontkrachten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon”* van 15 juli 2016, toegevoegd aan het administratief dossier en COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 2 juni 2017, toegevoegd aan de verweernota) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beiroet. Na de aanslag in Beiroet volgde een half jaar zonder terreur tot op 27 juni 2016 op één zelfde dag acht zelfmoordaanslagen plaatsvonden in de overwegend christelijke stad al-Qaa in Bekaa, op 5 kilometer van de grens met Syrië. Hierbij vielen zes burgerdoden en 30 gewonden. Op 31 augustus 2016 ontplofte een bembom in het stadsdeel Zahle in het Noordoosten van de Bekaa. Hierbij liet één burger het leven en raakten 11 burgers licht gewond. Anno 2016-2017 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JFS ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Ook in de tweede helft van 2016 en de eerste helft van 2017 bleven dagelijkse kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Dit was ook het geval in 2016-2017. Er werden in dezelfde periode geen burgerslachtoffers door Syrisch grensgeweld gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in het najaar van 2016 en het voorjaar van 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de retoriek langs weerskanten naar aanleiding van de tiende verjaardag van de oorlog. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te

raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot eind maart 2017 vielen bij geweld in het kamp een dertigtal doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde gezamenlijke troepenmacht tracht zich te ontplooien in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen onder de aanwezigheid van een 200-tal extremistische strijders verbonden met Shabab al-Muslim.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.18. Waar verzoeker *in fine* vraag om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS